

## Arrest

nr. 41 386 van 2 april 2010  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X  
X  
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing

wordt in de gevangenis te Gent ter kennis gebracht aan verzoeker op 20 januari 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*

*Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.*

*Betrokkene verwijst naar een proces-verbaal waaruit blijkt dat hij zijn paspoort verloren heeft. Echter dit procesverbaal dateert van 16.01.2001 en de huidige aanvraag werd ingediend op 24.09.2009. Betrokkene toont niet aan dat hij intussentijd contact heeft opgenomen met zijn ambassade/consulaat teneinde een duplicata te bekomen. Verzoeker brengt geen actualisatie van zijn mogelijke contacten met de bevoegde instantie aan.”*

*...*

## 2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing omdat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat hij het land moet verlaten. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet omdat uit de aanvraag van zijn machtiging tot verblijf duidelijk blijkt dat hij in de gevangenis te Gent verbleef zodat hij zich onmogelijk kon aanbieden bij zijn ambassade/consulaat teneinde een duplicaat van zijn identiteitsdocument te bekomen, dat hij sinds 8 augustus 2004 onafgebroken in de gevangenis heeft verbleven en pas op 2 februari 2010 in vrijheid werd gesteld, dat verweerder hiervan perfect op de hoogte was, dat hij bijgevolg in de onmogelijkheid was om het identiteitsdocument te bekomen, nu hij gedurende 5,5 jaar van zijn vrijheid was beroofd en hij de gevangenis niet mocht of kon verlaten, dat dit een geldige reden is om aan te tonen dat hij onmogelijk het identiteitsdocument kon bekomen, dat het dan ook onredelijk is van verweerder om te poneren dat verzoeker in de mogelijkheid was om een identiteitsdocument te bekomen.

3.2 Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.*

*De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:*

*- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker stelt in essentie dat hij heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden om het vereiste document in België te verwerven aangezien hij zich al die tijd in de gevangenis heeft bevonden.

Uit de aanvraag van 24 september 2009 blijkt dat verzoeker een attest van 16 januari 2001 heeft ingediend houdende aangifte of verlies van identiteitskaart. Nergens uit de aanvraag blijkt dat verzoeker specifiek naar zijn gevangenschap verwijst als reden dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste document te verwerven. Ook uit het schrijven van 26 november 2009 waarin verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekt om spoedig een beslissing te nemen over zijn aanvraag van 24 september 2009 aangezien zijn gevangenisstraf afloopt op 2 februari 2010, blijkt niet dat verzoeker zijn gevangenschap aanhaalt als reden waarom hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste document te verwerven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het volgende motiveert: "*Betrokkene verwijst naar een proces-verbaal waaruit blijkt dat hij zijn paspoort verloren heeft. Echter dit procesverbaal dateert van 16.01.2001 en de huidige aanvraag werd ingediend op 24.09.2009. Betrokkene toont niet aan dat hij intussentijd contact heeft opgenomen met zijn ambassade/consulaat teneinde een duplicata te bekomen. Verzoeker brengt geen actualisatie van zijn mogelijke contacten met de bevoegde instantie aan.*"

Uit het feit dat "verzoeker sinds 8 augustus 2004 onafgebroken in de gevangenis" heeft verbleven terwijl het proces-verbaal waaruit blijkt dat hij zijn paspoort heeft verloren, dateert van 16 januari 2001, blijkt niet dat verzoeker "intussentijd" geen contact heeft kunnen opnemen met zijn ambassade/consulaat teneinde een duplicata te bekomen. Uit het administratief dossier en thans blijkt evenmin dat verzoeker een actualisatie van zijn eventuele contacten met de bevoegde instanties heeft aangebracht. Het motief in de bestreden beslissing "*Betrokkene toont niet aan dat hij intussentijd contact heeft opgenomen met zijn ambassade/consulaat teneinde een duplicata te bekomen. Verzoeker brengt geen actualisatie van zijn mogelijke contacten met de bevoegde instantie aan*" schendt bijgevolg niet het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker laat na aan te tonen dat het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN